

[Skjerbæk.]

foreligger fra den behandlende Læge eller Overlægen paa det Hospital, hvor vedkommende er indlagt. Det er netop, fordi der kan være modstridende Interesser, som skal vejes mod hinanden, at vi maa have en Klageinstans.

Det blev anført videre af Ordføreren, at man i Justitsministeriet behandlede Sagerne med Diskretion. Det er jeg naturligvis klar over; men der vil jo ogsaa netop under Domstolsbehandlingen være en vis Mulighed for at behandle Sagerne med Diskretion.

Jeg vil ogsaa gerne sige med Hensyn til Spørgsmaalet om Klageinstansens Kompetence, at det er dog Domstolene, som f. Eks. afgør, om en Person er strafpaavirkelig, og dér maa Domstolen indtage sit Standpunkt under Hensyn til de Erklæringer, der foreligger fra forskellig Side, derunder ogsaa Lægeerklæringen, men Domstolen er ikke bundet ved den Lægeerklæring, der foreligger.

Jeg skal med Hensyn til Domstolsbehandlingen af disse Sager sige, at man kunde naturligvis ud fra et principielt Synspunkt have valgt den Vej altid at lade Sagen fra første Færd gaa til Domstolen. Vi har ikke stillet Forslag herom, fordi vi mente, at det vilde blive et stærkt Brud med den Praksis, der hidtil har været herskende her i Landet, og der vil jo netop med den Klagebehandling, som vi har foreslaaet, være Mulighed for at faa en Del af Sagerne endeligt afgjort af Justitsministeriet, saaledes at det kun er i de Tilfælde, hvor en Person ikke vil lade sig nøje med den Afgørelse, der er truffet af Ministeriet, at Sagen gaar videre til Landsretten.

Vi har ikke i vort Ændringsforslag nærmere udformet de Regler om Processformen, som skulde gælde for disse Sager, men blot henvist til, at vi mener, Reglerne i Lov om Rettens Pleje, som handler om Sager om Umyndiggørelse, kunde anvendes med visse Ændringer. Da der ikke fra Flertallets Side har været nogen Tilbøjelighed til at gaa ind paa de Synspunkter, vi har fremført, har vi ikke ment, det var Umagen værd at udforme disse Regler nøjere. Der er kun sagt den Ting, at Sagens Behandling skal fremskyndes mest muligt. Vi har endvidere i vort Ændringsforslag udtalt, at vi mener, at der ikke skal være Adgang til at gaa til Retten lige straks, efter at der er givet Afslag paa en Begæring om Udskrivning; derfor er det foreslaaet, at en ny Sag om Udskrivning ikke kan fore-

lægges Retten før et Aar efter Domsafsigelsen. Det er en længere Frist end i Lovforslaget foreslaaet med Hensyn til en Sags Genindbringelse for Justitsministeriet, idet der dér er en 4 Maaneders Frist.

Den ærede Ordfører sagde ogsaa, at en Regel som den, vi har foreslaaet i Ændringsforslag Nr. 4, vilde medføre Hindringer i det daglige Arbejde paa Sindssygehospitalet. Jeg kan naturligvis godt forstaa, at en Overlæge siger, at en saadan Regel kan give Hindringer i Arbejdet, men det blev ikke nærmere udviklet, hvori disse Hindringer bestaar. Man kan jo med nogen Ret sige, at enhver Adgang til at indbringe en Afgørelse, truffet af Hospitalets ansvarlige Leder, for anden Instans, kan medføre en vis Uro. Men de Sager, det her drejer sig om, er nu engang af en saadan Beskaffenhed, at der maa være en Adgang for udenforstaaende til at blive kendt med Sagen og tage Standpunkt til den, og dette synes jeg gælder saavel en Adgang til Klage til en administrativ Myndighed som en Adgang til Klage til en judicial Myndighed.

Jeg skal ud over dette blot gøre et Par Bemærkninger om nogle enkelte Bestemmelser i Lovforslaget.

Vi kan slutte os til den Ændring, hvorefter Lovens Bestemmelse udvides til ogsaa at gælde sjæleligt abnorme Epileptikere, som er anbragt paa statsanerkendte Anstalter, saaledes at der altsaa for deres Indlæggelse og Tilbeholdelse mod deres Vilje kommer til at gælde de samme Regler, som gælder for sindssyge.

Vi har frafaldet Bestemmelser om Indførelse af en særlig Prøveinstans for selve Indlæggelsen, idet vi har ment, at naar man har en Adgang til at indbringe Spørgsmaalet om Udskrivning, straks efter at Indlæggelsen har fundet Sted, er der dermed givet en Mulighed for ogsaa at prøve Grundlaget for Indlæggelsen.

Det har under den Diskussion, der har været ført om Lovforslaget, været antydnet, at den Regel, der er givet i § 4 om, at vedkommende Overlæge træffer Afgørelse om, hvorvidt Betingelserne for Indlæggelse er opfyldt, og hvorvidt Patienten bør modtages til Behandling for sin Sygdom, ikke rigtig passer for visse store Sindssygehospitaler, hvor man har en særlig Visitorator til at træffe Afgørelsen. Jeg mener ikke, det er nødvendigt at give en særlig Regel for saadanne Tilfælde. Der maa naturligvis være Mulighed for, at Overlægen kan lade en anden Person handle paa sine Vegne, hvis Arbejdets Omfang er saa betydeligt, at han ikke selv kan